

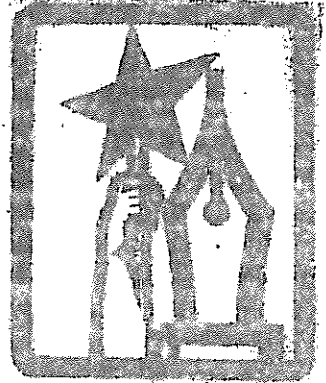
رهگاری

دوره شمارگان نوده ای

سال سوم ، شماره ۱۰۱
پنجشنبه ۱۲ شهریورماه ۱۳۶۰
په ۱۰ ریسال

نشریه سازمان وحدت گهونستی

سرنگونی قهرآمیز رژیم اسلامی عاجلترین وظیفه نیروهای انقلابی

قهرآمیز توسط خلق سرنگون شود و بجای آن به فوریت یک دولت انقلابی موقت یعنی دولتی که بنا بر ارادهی خلق و ارگان قیام بیروزمند توده هاست موقتا جایگزین رژیم سرنگون شده شود... تنها با سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی و برقراری یک دولت انقلابی موقت است که میتوانند زمینه برای گشایش مجلس موسسان و اجرای برنامه های حداقل فراهم آید... (صفحه ۲)

در این نوشته جای هیچ شک و شبهه ای گذاشته نمیشود که سرنگونی رژیم ختی مقدم بر تحقیق شعار گذشتهی آنها: "تشکیل مجلس موسسان" است.

بقیه در صفحه ۲

در شماره های پیشین مطالبی حاکی از برداشتن چند گام مهم توسط بخشی از نیروهای چپ ایران نگاشتیم و تفکر دادیم که درک ضرورت همکاری اولیهی نیروهای چپ - مقدم بر هر اتحاد و اختلافی - بروز شواهدی مبنی بر انحراف از دنیالدهروی از مجاهدین و بالاخره طرح شعار سرنگونی همه گامهایی به پیش بوده اند که با سرعت قابل توجهی برداشته شدند. اما در همانجا توضیح دادیم که این ها گامهایی بوده اند که با لاجبار برداشته شدند. تصحیح مواضعی بوده اند که پس از آنکه سرها به سنگ خورد بوجود آمدند. ما از این گامها استقبال کردیم ولی معتقد نبودیم که تجربی بودن این گامها - و نه رسیدن به آنها از راه شناخت - این امکان را بوجود می آورد که گامهای بعدی مجددا بسوی بیراهه برداشته شوند و متأسفانه اینطور بنظر میرسد که حدس ما دور از واقع نبوده است.

کار شماره ۱۲۱ در پی برداشتن گامهای درستی که بر شمردیم نوشت:

"باید با هرگونه گرایشاتی که میکوشد بسنجوی توهمات نسبت به رژیم جمهوری اسلامی، اساس و ارکان آن پدید آورد مبارزه کرد. باید بر این مسأله تاکید نمود که رژیم جمهوری اسلامی نه میخواهد و نه میتواند در جهت منافع خلق کام بردارد. این رژیم اساسا با مصالح و منافع توده ها در تضاد است. بنا بر این باید

در صفحات دیگر:

- * انفجار روح ریودرکا نخست وزیر
- * ایران و مطبوعات جهان
- * اخبار

آدرس پستی:
P.O. Box 88 172 22
SUNDBYBERG SWEDEN

گیر از: **وادیاران سازمان وحدت گهونستی در اروپا**

سرنگونی قهرآمیز...

یعنی تا رژیم کنونی سرنگون نشده امکان کسایش مجلس موسسان نیست. تا کیده‌های مکرر در مقاله‌های فوق ظاهراً نشان می‌دهد که سرنگونی قهرآمیز رژیم بنظر رفقا مقدم بر همه چیز است. خسرو و بسیار خوب. اما ناگهان در فاصله‌ی ۱۴ تا ۲۱ مرداد تازها عوض میشود، آنهم بصورتی که نه تنها نماینگر سردرگمی است بلکه نشانه‌ی عدم صراحت و مصمیمیت یا سایر نیروهای چپ و هواداران خود سازمان است.

کار (اقلیت) شماره‌ی ۱۲۲ تحت عنوان سازماندهی جوخه‌های رزمی و عملیات رزمی پس از آنکه چند صفحه نقل قول زائد و غیر ضروری از کلاسیکهای مارکسیست می‌آورد و میکوشد که برای هر جمله‌ی ادا شده از لنین فتوا بگیرد یا لایحه باین نتیجه میرسد که:

"این تصور که حکومت بسیار زود سقوط خواهد کرد، منجر به اتخاذ تاکتیکهایی میشود، که دارای خصلت سرنگونی هستند... خلاصه تنها آن عملیات رزمی در شرایط کنونی نمیتواند مورد تأیید باشد که اولاً با خصلت آموزش رهبران توده‌ها برای قیام آئینده منطبق نباشد ((معنای آنست که نفهمیده‌ایم؟)) و اهداف آن در جهت راهگشایی و هموار کردن راه برای مبارزات توده‌ها باشد و نه سرنگونی فوری و بلاواسطه‌ی رژیم..."

مشکل است بتوان از خلال جملات این نوشته مفهوم واقعی نظرات رفقا را دریافت. محتمل ترین امر اینست که رفقای اقلیت در میان خود اتفاق نظر ندارند، مشی آنها روشن نیست و میکوشند با آوردن قید و بندها و جرح و تعدیلاتی بسنگ نوشته را بصورتی درآورند که گرایشات مختلف درونی آنها با آن توافق کنند تا اقل از اینکه این یک توافق ظاهری روی کاغذ است و موجب میشود که نوشته نه تنها ذقت و صراحت خود را از دست بدهد بلکه بکلی بی محتوا شود. چیزی که نظرها مختلف - هم آنها بی که موافق سرنگونی هستند و هم آنها بی که مخالف آن هستند - بر سر آن توافق کنند بدون تردید بی معنی و بی محتوا است. عبارات پردازی صرف است. مثال قهقهه است که هرکس در آن چیزی میتواند که میخواهد. رفقا یکبار بدرستی میگویند که تشکیل مجلس موسسان برای دوران بعد از سرنگونی است. تا رژیم سرنگون نشده چنین چیزی ممکن نیست. بسیار خوب. اما ایشان باید جواب دهند. ولی نمیدهند. که چرا باز بجای انعکاس این درک در شعارهای خود و بطور مشخص جایگزین کردن شعار تشکیل مجلس موسسان با شعار سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی، باز به همان شعار دوران پس از سرنگونی چسبیده‌اند. آیا اگر مساله تزلزل و

تردیدها وجود نداشت طبیعی تر نبود که شعار اول را همان گام اول - سرنگونی رژیم - تشکیل دهد؟ چرا شعار سرنگونی رژیم مطرح نمیشود و بر عکس تحت عنوان عدم امکان "سرنگونی فوری و بلاواسطه‌ی رژیم" مسایلی عنوان میشود که حداقل میتوان گفت دوپهلوی و تفسیر بردار هستند. البته باید باین نکته توجه داشت که ایراد ما به رفقا در این نیست که چرا همه‌ی افراد و عناصر سازمان آنها بر سر جزئیات مساله - به اتفاق نظر نرسیده‌اند. ما به ضرورت تامل بر مسئله‌ای باین اهمیت واقف هستیم. ایراد ما اینست که این مساله - وجود نظرات مختلف - باید به صراحت بیان شود و دلایل له و علیه در مورد جنبه‌های متفاوت آن بیان شود. عدم توجه باین مساله و پیدا کردن فرمولهای بینابینی بهره‌وری کاغذی ظاهراً مورد توافق همگان باشد ولی بالاخره چیزی را ثابت نکنند فقط موجب ازدیاد سردرگمی و در نهایت انحراف است.

ما قبل از آنکه شعار سرنگونی رژیم را مطرح کنیم بحثهای پیرامون این مساله را با دلایل موافق و مخالف با اعضا و هواداران نزدیک سازمان مطرح کردیم. با آنکه در ضرورت طرح این شعار در میان اعضا سازمان اتفاق نظر بود معیذاً عده‌ای از هواداران نکات و ملاحظاتی را بیان کردند که در این نوشته توجه به آنها را ضروری میدانیم چون احتمالاً این نکات مشابه بحثهایی هستند که در میان سایر نیروهای چپ وجود دارند و بنابراین توضیح در مورد آنها میتواند برای عده‌ی بیشتری مفید افتد.

در مورد پایه‌ی توده‌ای یک رژیم تامل زیاد مجاز است، انقلاب کار توده‌هاست و تا زمانی که توده‌ها - بمعنای اعم کلمه - به ضرورت تغییر وضع نرسیده باشند انقلاب شدنی نیست. کسب قدرت توسط نیروهای متشکل جریانهای سیاسی و یا انواع کودتا البته میتواند در شرایط ضعف رژیم منجر به تغییر وضع و سرنگونی آن شود ولی بدون تردید این مساله‌ای نیست که مورد توجه نیروهای انقلابی و بویژه کمونیستها باشد. انقلاب نه تنها برای توده‌هاست بلکه کار توده‌ها نیز هست.

میگوئیم توده‌ها بمعنای اعم. و آیا این بدان معناست که همه‌ی توده‌ها و همه‌ی بخشهای آن الزاماً به ضرورت تغییر وضع پی میبرند و یا آنکه فعالانه در آن شرکت میکنند؟ جواب بدون شک منفی است. کمتر مواردی را میتوان یافت که در آن درگیری توده‌ای بنحو تام و تمام باشد. شاید بهمین جهت است که انقلاب سیاسی ایران را که منجر به سرنگونی رژیم پهلوی شد و در آن شرکت توده‌ای واقعاً اعجاب آور بود بتوان از نوادر تاریخ شمرد. این امر بسیار مفیدی است که همه‌ی توده‌ها در تغییر شرایط متفق القوا باشند. ولی همواره حصول یافتنی نیست. نگاهم به انقلابهای متعدد قدیم و جدید جهان نشان

میدهد که نمیتوان و نباید منتظر تکرار نواذر بود (تازه در همان وقت نیز رژیم پهلوی ، هواداران خاص خود را داشت و در اوج روزهای قبیل از انقلاب ، طرفداران قانون اساسی در تهران صدوپنجاه هزار نفر را بدور خود جمع کردند) ، باید قشرهای مختلف توده ، بخش بندیهای آن و مسایل متعددی را که در حرکت یا بی حرکتی آن موثرند در نظر گرفت و میزان لازم و کافی شرکت توده ها را سنجید و نه مطلق بودن آنرا .

بنظر ما زمانی میتوان از ضرورت سرنگونی یک رژیم سخن گفت که علاوه بر مسایل متعددی که پایدی توده های رژیم به حداقل ممکن خود رسیده باشد و نه اینکه مطلقا نابود شده باشد . به عبارت دیگر زمانی سرنگونی در دستور کار قرار میگیرد که توده های مردم ، جز آن بخش که مستقیما از رژیم متمتع میشود ، از رژیم روی برگرداننده باشند . و این امر ، این شرط ، امروزه در ایران محقق شده است . حامیان رژیم نابود نشده اند ولی به حداقل ممکن خود رسیده اند . حامیان امروزی رژیم کسانی هستند که جنایات ، ستم و استثمار رژیم را پذیرفته اند ، آنرا درست میدانند و توجیه میکنند .

حزب الهی هستند . کسانی هستند که دو سال و نیم این رژیم سنگین را تجربه کرده اند و بهر حال بدلائل "معنوی" - اگر بتوان معنویتی برای این رژیم جنایتکار قایل شد - و یا بسته بدلائل مادی حامی آن هستند . این جماعت در شرایط صلح تقلیل قابل توجهی نخواهند یافت .

انقلابیون ایران باید تصمیم بگیرند که علیرغم وجود این جماعت این پایه های توده های بشدت تقلیل یافته نمیتوان و باید به ایجاد یک حرکت انقلابی کمک کرد و یا آنکه باید "بباید" روزی که حزب الهی ها هم براه راست بیایند ، انقلاب را بتاخیر انداخت !

مسئله ای دیگر میزان فعالیت یا انفعال آن بخش از توده است که با رژیم نیست . ممکن است کسانی معتقد باشند که درست است که نباید منتظر ناراضی شدن حزب الهی ها شد ولی باید دید توده ی ناراضی در بیان عدم رضایت خود

فعال هست یا نیست . بنظر ما این مدمترپسین مساله ایست که باید در نظر گرفته شود و نقش اساسی و تعیین کننده ی سازمانهای انقلابی نیز در همین زمینه است . به عبارت دیگر رسالت سازمانهای انقلابی در این است که برای بخش فعال توده برنامه ی عمل داشته باشند و برای فعال کردن بخش غیرفعال نیز طرح معین ارائه دهند . بسیج و سازماندهی ، اجزا مکمل و غیرقابل تفکیک کار توده های هستند و این زمینه ها است که باید محور اصلی فعالیت قرار گیرد . امروز شدت ناراضی توده ها کم نیست .

آن بخش از توده های بی که با رژیم نیستند از آن متنفر هستند . بی تفاوت نیستند . اما این متنفر در بسیاری از موارد به زبان عمل ترجمه نمیشود . چرا؟ شاید نتوان هم اکنون تمام علل

این مساله را شکافت ولی بنظر میرسد که چند عامل در آن سهم مهمی داشته باشند :

* توده ها به تازگی از یک انقلاب بیرون آمده اند . امیدهای فراوان و قابل فهمی که توده ها به دوران پس از سرنگونی رژیم آریا مهری داشتند با سرعتی بیش از حد تحمل آنها به نامیدی منجر شد . یک رژیم جبار سرکوبگر ، جانشین یک رژیم جبار سرکوبگر شد . شدت استثمار کاهش نیافت . نابسامانی افزونی گرفت . هرج و مرج و قتل و غارت و انتقام کشی به ابعاد رسید که تصور ناکردنی بود . این امور البته عوارضی دارند که از مهمترین آنها سلب اعتماد بخشی از توده های مردم از مفید فایده بودن یک حرکت انقلابی است . انقلابی که به شکست می انجامد ، تا مدت معینی در پیدایش حرکت بعدی کندی ایجاد میکند .

* مساله ی وجود فقدان بدیل های اجتماعی ، اعتبار آنها ، و مشی مبارزاتی آنها نیز در این زمینه از اهمیت کمتری برخوردار نیست . بدیلی که ادامه ی منطقی انقلاب گذشته و تجسم رادیکالترین و توده ای ترین خواسته های آن بود ، در دو سال و نیم گذشته ، به دلایلی که در گذشته ها مکررا گفته ایم بصورت یک بدیل قابل اعتبار اجتماعی در نیامد . بدیل چپ میباید و میتواندست توده های وسیع مردم را بدنبال موج انقلابی پیشین رادیکالیزه ، بسیج و سازماندهی کند . این کار نشد . و نتیجه ی آن چه شد؟ دل بستن به بدیل بنی صدرها و حتی سلطنت طلبان توسط بخشی از همین توده های ناراضی . هنگامی که ماه نمیدرخشد ، شب تاب ها عرض اندام میکنند . اما آیا قضیه به همین جا ختم میشود؟ نه ! بخشی از توده ها ممکن است بناچار بدنبال بنی صدرها و سلطنت طلبان بروند ولی خود میدانند که بناچار رفته اند . میدانند که این بدیلها

چیزی که آنها میخواهند نیستند . در هر ابراز تمایل یک فرد زحمتکش بطرف این بدیلها ، همزاد این تمایل بصورت نفرت - هر چند نهفته - وجود دارد . مردم جنایات رژیم پهلوی را از یاد نبرده اند ، گیریم چنان مصیبت زده شده اند که ظاهرا از گذشته به نیکی یاد میکنند . مردم دروغویی ها و شراکت در جرمهای بنی صدر را فراموش نکرده اند . ولی متاسفانه بدیل جدی تری در مقابل خود نمی بینند . و در این صورت طبیعی است که در حمایت از این بدیلها چندان جسادی نیاشند و یا اساسا خود را خارج از گود نگاه دارند .

* اضافه بر این دو دلیل مهم یعنی سرخوردگی یک بخش و ندیدن بدیل جدی توسط بخشی دیگر ، باید باین امر نیز توجه داشت که در کمتر موردی از طرف هیچ یک از این بدیلها کمک جدی به توده های مردم و مبارزات آنها و جهت گیری آنها شده است . در این مورد بخصوص باید به نقش نیروهای چپ

در این مورد بخصوص باید به نقش نیروهای چپ

در این مورد بخصوص باید به نقش نیروهای چپ

برای تحقق آرمانهای واقعی زحمتکشان: انقلابی و گریزنا

دارد یا نه؟ ما میگوئیم آری. ولی همین جا اضافه کنیم که حتی اگر این امکان هم برای چپ به نهایی وجود نداشته باشد، از فعالیت در راستای آن نمیتوان اجتناب کرد. چپ تنها نیروی سیاسی در این جامعه نیست، سایر نیروها منتظر چپ نمیانند. این رژیم سرنگون شدنی است و سرنگون میشود. وای بروز چپاگر یکبار دیگر شاهد و تماشاچی مانده باشم. توده های مردم به حق و به درستی "چپی" را که تحت عنوان آماده نبودن و امکان نداشتن تکان نخورده است به پشیزی نخواهند گرفت.

آری. شاید اگر تنها چپ بود و رژیم. این لحظه بهترین لحظه برای جدال نهایی نیست. شاید و نه شاید بلکه قطعا باید تدارک بیشتری دیده میشد (و این تدارک هم مادی بود و هم ایدئولوژیک) اما چنین است که ما و رژیم تنها گردانندگان صحنه نیستیم! چنین است که ده ها نیرو از داخل و خارج انگشت در این ملغمه دارند و "متاسفانه" آنها منتظر آماده شدن چپ نخواهند شد. حتی یک کودک صحنه های سیاست میداند که همی نیروها نه منزه خسر خورده اند و نه در پراگماتیسم دست کمی از چپ گنج سردارند. کسیکه اینرا نفهمد نه از سیاست چیزی میداند نه از انقلاب. یک خیال بساز معصوم است.

و باز بالاخره باید به این سوال جواب داد که حال که چپ تبدیل نیست و به تنهایی نمیتواند رژیم را سرنگون کند و آنچه اتفاق می افتد یک انقلاب سیاسی و جانشین شدن یک رژیم سرمایه داری با رژیم سرمایه داری دیگری است شرکت چپ در این میانه چه فایده ای خواهد داشت جز خرسواری این جناح یا آن جناح از بسورژوازی و خرده بسورژوازی شدن. بیچاره سادتر چرا چپ باید مبارزه کند تا فی المثل بنی صدرها بر سر کار بیایند؟

در جواب باین سوال باید گفت که یا ما میخواهیم در مورد بدیل نبودن چپ نوحه سرایی کنیم و یا آنکه میخواهیم این تقیصه را از بین ببریم. ما بدیل نشده ایم چون آنچنان که از ما انتظار میرفت در صحنه سیاسی جامعه عمل نکرده ایم. شما بما جواب دهید که آیا چپ باید بالاخره بدیل شود و یا نه؟ و شما جواب دهید که عدم شرکت در سرنگونی رژیم در نظر توده ها بمعنی نفی موجودیت واقعی چپ و تبدیل آن به یک نیروی سیاسی حراف خواهد شد یا نه. رژیم انسانها را میدرد. کشور را به ورطه ی نیستی و نابودی میکشاند. همه ی بدیلیهای اجتماعی و توده ای مردم در سرنگونیش شرکت میکنند. "چپ" اظهار میفرماید که چون من نمیتوانم بسکه حکومت برسم از شرکت در صحنه معذورم. کسی عاشق چشم و ابروی "چپ" فی نفسه نیست. اگر چپ اعتباری دارد در مبارز بودن برای تحقق خواستهای زحمتکشان و شرکت در مبارزه ی آنها علیه دشمنانشان است. چپی که آنجا که بتواند بقیه در صفحه ۶

توجه کنیم. سردرگمی های چندش آوردوران اولیه "ملی" و "مترقی" و "خلق" و "ضدامپریالیست" شمردنهای رژیم توسط این یا آن سازمان چپ البته تاثرانگیز بود ولی فعلا از زاویهنسبه دیگری مورد توجه ماست، بدین معنی کسه اولاً حرکات تصحیحی تجربی بعدی از این پیرایه ها و

سردرگمی ها کا ملا مبری نبود ("بخشی از رژیم خلقی و بخشی ضدخلق است") و ثانیاً امروز نیز همین امر خود را بصورت دیگری نمایان میکند. بصورت دنباله روی سفیهانه از توده. دیروز خصیصی رهبر مبارزان ضدامپریالیستی شمرده میشد، امروز جانی و جلاد خطاب میشود. شاید بسر توده ای مردمی که چنین می اندیشیدند و می اندیشند عرچی نباشد ولی سازمانهای "انقلابی" و "چپ" چه توضیحی بجز بیان جهالت خود به مردم میتوانند بدهند؟ آیا آنها هم مانند توده ای مردم باید بطور تجربی ماهیت خرده بسورژوازی را میفهمیدند؟ در این صورت هم توده حق دارد به آنها اعتماد نکند و هم آنها "حق" دارند جرات نکنند یک کلمه بیش از توده ها بگویند. در حقیقت این سازمانها دریافته اند که توده همواره از آنها پیش تر بوده است و بنا براین (!) نتیجه میگیرند که چون فی المثل توده هنوز بطور مثبت ضرورت سرنگونی رژیم اسلامی را مطرح نکرده است آنها هم حق ندارند چنین شعاری را مطرح کنند. این دیگر فقط عقب ماندگی نیست، عقده ای عقب ماندگی است. اگر قرار باشد که توده های مردم شعاری را انتخاب و مطرح کنند تا سازمانهای "انقلابی" آنها در دستور کار خود قرار دهند باید بپرسیم که فلسفه وجودی این انقلابیون در چیست؟ در گرفتن پستهای صدارت و وزارت بعد از انقلاب؟ در بهره برداری از خواستهای توده ها؟

نه رفقا! نه آنقدر به پیش بتازیم که مانند بیکار هنگامیکه بخش مهمی از توده ها متوهم بودند شعار جنگ داخلی را مطرح کنیم و نه به کف سارهای گناهان نابخشدنی آنقدر از قافله عقب بمانیم که منتظر عبور "لنگ ترین جمل" باشیم. نه آن ژستهای ماجراجویانه ای اپورتونیستی و نه این محافظه کاریهای میورانه ای غیر انقلابی. چنین است که سازمانهای انقلابی باید با تحلیل از شرایط یک گام پیشا پیش توده ها حرکت کنند. به فورمولبندی خواستهای آنها کمک کنند. مهم و نامهم را متمایز سازند. محوری و غیرمحوری را معین کنند. "منتظر" نشستن برای درگیر شدن توده ها همانقدر نادرست است که بدون توجه به خواست و امکان توده ها چهارشکل به پیش تاختن. برنامه ای کمونیستی این است که باید با اتخاذ تدابیر و اقدامات خاصی ز راه گشای توده ها شد. انفعال توده ها را به فعالیت تبدیل کرد. نارضایی ها و حرکات خودبخودی را جهت داد و برای جهت دادن درپیش باید حرکت کرد و نه در پس.

و بالاخره این سوال مطرح میشود که آیا امکانات مادی تحقق شعار سرنگونی وجود

پیش بسوی تدارک انقلاب سوسیالیستی

انفجار و حریق در کاخ نخست وزیری

آنانکه بار میکارند...

ساعت سه بعد از ظهر بهنگام جلسه " شورای امنیت کشور " (نام اسلامی کمیتهی مشترک ضد خرابکاری سازمان امنیت کشور) ، یک بمب قسوی آتشزا در همان اتاق جلسه منفجر شد و بلافاصله آتش سوزی مهیبی را بدنیال آورد. این جلسهی " شورای امنیت " بیا کمیته ضد خرابکاری رژیم اسلامی (مانند جلسهی مقر حزب جمهوری اسلامی) از جلساتی با اهمیت بود که می بایست در رابطه با سرکوب هر چه وحشیانه تر نیروهای انقلابی تصمیمات بسیار مهمی اتخاذ کنند و طرح های تهیه شده توسط " مغزهای امنیتی " را بتمویب برسانند. در اهمیت این جلسه همین بس که می بایست رئیس جمهور و نخست وزیر هر دو شرکت داشته باشند. در این جلسه ، علاوه بر رجایی و باهنر ، نمایندگان ارتش ، ژندارمری ، شهربانی ، وزارت کشور ، سپاه پاسداران ، ساوا و نیز ساواکی های معسروف (که آقای باهنر با توجه به سابقهی درخشان گذشته خود می بایست از قدیم آنها را بشناسد) ، شرکت داشتند.

شدت انفجار توأم با حریق ، بحدی بود که نه تنها رجایی و باهنر بلکه بسیاری از اعضا " شورای امنیت " در همان دقایق اول در میان دود ، دجار خفگی شدند و در میان شعله های آتش سوختند و بهلاکت رسیدند و تعدادی نیز تا سرحد مرگ ، دچار سوختگی شدند ، علاوه بر این ، آتش سوزی بلافاصله به اتاقهای دیگر همان طبقه و به طبقات دیگر ساختمان سرایت کرد و ساختمان محکم کاخ نخست وزیری مانند کاخ مقواتی فرو ریخت ، افرادی که در طبقات بالا بودند به طبقات تحتانی پرت شدند و بطوریکه در عکسهای چاپ شده در مطبوعات نیز دیده ایم حتی تیر آهن های ساختمان را خناند و کاخ نخست وزیری را به ویرانه های تبدیل کرد.

رژیم کلیه امکانات خود را از همان دقایق اول برای خاموش کردن آتش بکار گرفت. هیجده مرکز آتش نشانی تهران با کلیه تجهیزات خود ، سپاه پاسداران ، ماموران شهربانی و ارتش بسیج شدند و حتی از راه هوا از طریق هلی کوپتر ها برای اطفا حریق تلاش کردند ولی با اینهمه سهار آتش مدت ها بطول انجامید. پس از خاموش کردن حریق و بیرون کشیدن اجساد ، رژیم بطور قتم و یقین می دانست که رجایی و باهنر از جمله کسانی هستند که به هلاکت رسیده اند ولی شب در پیش بود و به صلاح اسلام نبود که همانوقت خبر گشته شدن رجایی و باهنر را اعلام کنند. ساعتها بعد در اخبار هشت و نیم تلویزیون ، همان دواغ باقی های همیشگی و وقیحانه مسئولان رژیم تکرار شد : در اتاقم بودم که صدای انفجار خفیفی را شنیدم وقتی که بیرون آمدم دودباریکی را مشاهده کردم. در این حادثه عده ای از جمله رئیس جمهور و نخست وزیر زخمی شدند و عده ای

نیز با پای خود از اتاق بیرون آمدند. دقایقی که بهزاد نبوی از آن سخن می گوید ، زمانی بود که شعله های حریق سر به آسمان می کشید و سهار نشدنی بنظر میرسید ، چند تن از نو جوانان پاسدار ، برای نجات جان رجایی و باهنر خود را بدون آتش انداختند و در میان شعله های آتش ذغال شده بودند. زمانی که نبوی خبیر " مجروح " شدن رجایی و باهنر را در تلویزیون اعلام میکرد ، ساعتها بود که از مرگ این دو خبر داشتند. هرکسی که گردنهای کج و قیافه های ماتم زده و مادر مرده حجج الاسلام رفسنجانی و کئی را در همان شب بروی صفحهی تلویزیون دیده باشد ، احتیاجی نداشت که به لاطالعات آنها گوش دهد ، خبر گشته شدن رجایی و باهنر را از خطوط چهارم های آنان میخواند. دو حجت الاسلام و المسلمین با کمال وقاحت ، حقیقت را از " امت همیشه در صحنه " پنهان کردند.

۱۶ ساعت بعد از گشته شدن رجایی و باهنر یعنی در ساعت ۷ صبح روز بعد ، فقط خبر گشته شدن همین دو نفر و یکی از " کارمندان نخست وزیری " از رادیو اعلام شد. در مورد اطلاع رژیم از گشته شدن رجایی و باهنر در همان ساعات اولیهی انفجار در نخست وزیری عبارتی از سخنان حجت الاسلام ناطق نوری در ۱۰ شهریور در دانشگاه تهران را نقل می کنیم (عبارت زیر در بخش کامل سخنرانی ناطق نوری از رادیو و تلویزیون وجود داشت ولی در روزنامه های صبح و عصر تهران در ۱۱ شهریور " تماما حذف شد!) :

" در همان لحظات اول خبر تقریباً ((به مجلس)) رسیده بود که دوتفر ((رجایی و باهنر)) شهید شده اند."

دلیل محکمز دیگری در این زمینه نامه های هاشمی رفسنجانی به شماره ۱۷۶۲/۵ مورخ ۶۰/۶/۸ (روز انفجار) به شورای نگهبان است برای استفسار در این مورد که آیا دو نفر بجای سه نفر پیش بینی شده در قانون اساسی میتواند شورای مؤقت ریاست جمهوری تشکیل دهند یا خیر و شورای نگهبان با این پیشنهاد در تاریخ ۶۰/۶/۹ (روز عزای عمومی و تشییع جنازه) موافقت میکند. متن نامه رفسنجانی و جوابیهی شورای نگهبان روز بعد یعنی در تاریخ ۶۰/۶/۱۰ در روزنامه جمهوری اسلامی بجا پرسید.

به گفتهی شاهدان عینی که در زمان انفجار و آتش سوزی در داخل ساختمان نخست وزیری حضور داشته اند ، تعداد کشته و زخمی شدگان چندین برابر تعداد گشته و زخمی شده است که از طرف رژیم اعلام شده است. صرفنظر از کاستن اهمیت ضربات وارده ، دلیل دیگر عدم " توانائی " رژیم در ارائه و اعلام لیست کامل گشته و زخمی شدگان حادثه ، وجود تعدادی از ساواکی های سرشناس در

عبارت که "یک بچه هم می تواند"، بسادگی پی برد.

با توجه به مراقبت های فوق العاده شدید امنیتی در کاخ نخست وزیری، می توان این نکته را عنوان کرد که یک یا چند نفر از مسئولانی که ظاهراً مورد اعتماد کامل رژیم بوده اند، در این امر دست داشته اند و حداقل اینک افراد طراح و عمل کننده (بسیار حرفه ای) این عملیات را یاری داده اند. این نکته نشانگر اینست که مخالفان سرسخت رژیم نه تنها از بیرون برای نابودی آن تلاش می کنند بلکه افرادی بظاهراً همدمت رژیم نیز از درون در حال متلاشی کردن آنند.

کشته شدن رئیس جمهور و نخست وزیر جمهوری اسلامی از نظر سیاسی، غربیای فوق العاده مهلک برای رژیم بود، اما چیزی که در باره آن کمتر صحبت می شود و رژیم می گوید بدلائل متعدد بر آن سرپوش بگذارد، ضربه مهلک تر از بین رفتن "مغزهای متفکر امنیتی" رژیم بود زیرا همانطوریکه قبلاً اشاره کرده ایم، جلسه "شوری امنیت" برای تصویب نقشه های سرکوب هر چه خونین تر نیروهای انقلابی تشکیل یافته بود و هر یک از این "مغزها" با اندازه ای چند مقلد مقلد مقلد نظیر رجایی برای رژیم اهمیت داشت.

نکته آخر اینکه رجایی و باهنر در روزیک شنبه ۸ شهریور ۶۰ مزد شرکت فعال خود را جنایات رژیم در مدت دو سال و نیم (بویژه دو ماه و نیم) اخیر را دریافت داشته اند.

سرنوشتی کم و بیش مشابه (چه قبل و چه بعد از سرنوشتی رژیم جمهوری اسلامی) در انتظار تمام رهبران و سردمداران و مزدوران جنایتکار جمهوری اسلامی است. و تازه بیدار شدگان از خواب هزار و چهارصد ساله - و خواب آلود - گویا هنوز این خبر را نشنیده اند: آنان که یاد میکارنشد، توفان درو خواهند کرد.

سرنوشتی قهرآمیز...

نکوشد مطرود مردم است و چپی که حتی نتواند بکوشد مورد ترحم، آری ممکن است کوشش چسپ در سرنوشتی رژیم در ظاهر بدیل های دیگر را تسهیل کند (در حالیکه میدانیم هدف کمونیستها بهیچوجه بمعنای حمایت از این بدیل نیست و کمونیستها در ضمن مبارزه قهرآمیز علیه رژیم جمهوری اسلامی، افشا ماهیت بدیل های دیگر را از بسادگی نمیبهرند)، ولی از آنجا که این شرکت در مبارزه برای سرنوشتی رژیم، موجب اعتبار یافتن چسپ کمک به بدیل شدن آنست، در نهایت، کار را بر بیکه تازی بدیل های دیگر دشوار خواهد کرد. و زمینه های مبارزه واقعی علیه آنها را تدارک خواهد دید. و این چندان اتفاقی نیست که نیروهای چسپ در سردرگمی ابدی ناظر منقلب سرنوشتی رژیم باشند. اگر قدری درایت داشته باشیم تحولات چند هفته ای گذشته شاهد متعددی برای "سیاست" را در دسترس قرار میدهد.

بین آنهاست. روز بعد، با وجود اعلام تعطیل عمومی برای شهروندان، بدستور بهزاد نبوی، کارمندان ماسک مانده نخست وزیری بطور تلفنی بسرکار خود فراخوانده شدند تا بخش کوچکی از پرونده ها را که طعمه آتش نشده بودند، جمع آوری کنند. درست در لحظه ای که رهبران رژیم برای بالابردن روحیه ای ساگر اسلام برای نیروهای انقلابی خط و نشان می کشیدند، اتومبیل بمب گذاری شده ای در داخل حیاط نخست وزیری منفجر می شود ولی به کسی آسیب نمیرساند.

اکنون نخست وزیری تقریباً بحالت تعطیل درآمده است. حدود ۷۰ تا ۸۰ نفر از ماموران مراقبت، مستخدمین و کارمندان نخست وزیری بازداشت شده اند.

پس از کشته شدن رئیس جمهور و نخست وزیر، عساکر اسلام سراسیمه و پریشان بدیدار "امام امت" شتافتند: خمینی برای کم اهمیت جلوه دادن انفجار نخست وزیری و دلگرمی دادن به حزب الله و قشون سرشکسته اسلام عزیز، گفت: "خیال نکنید اینها از روی قدرت کاری انجام میدهند. یک بمب در یکجا منفجر کردن را یک بچه هم می تواند" (روزنامه های ۱۰ شهریور ۶۰)

از تجاهل العارف خمینی که بگذریم (چرا که این لاطافات حتی ارزش جوا بگوئی نیز ندارند و فقط مغزهای علیل و متحجر حزب الله و مقلدین امام، این سخنان ابلهانه را باور می کنند) ولی حقیقت اینست که بگفته ی مفسر رادیوی مونت کارلو، کاخ نخست وزیری (پس از حسینیة جماران) شاید از نظر مراقبت های شدید امنیتی در جهان کم نظیر باشد.

پس از انفجار بمب در مقر حزب جمهوری اسلامی، خیابانهای کاخ و پاستور و کوچه های مشرف به نخست وزیری بسته بوده است. ساختمان کسناخ شاهپور علیرضا در ضلع شرقی چهار راه کاخ که قبلاً موزه شکار بود به مرکز سپاه پاسداران تبدیل شده بود. علاوه بر پاسداران که مثل مور و ملخ در همه جا در داخل کاخ نخست وزیری و در اطراف آن حضور داشتند، از نیروهای ارتشی و شهربانی نیز برای مراقبت و حفاظت در ورودی و خیابانها و توجه های اطراف استفاده میشد. کارمندان و مراجعین به نخست وزیری، بشدیدترین نحو ممکن و متصور بازرسی بدنی میشدند و حتی داخل دفترچه تلفن، جوراب و کمر بند و قیره نیز در این بازرسی موشکافانه بدنی، فراموش نمیشد. علاوه بر اینها، در جریان روز بدفعات کارمندان نخست وزیری را بازرسی بدنی میکردند و پاسداران با دستگا های بمب یاب چندین بار گوشه و کنار ساختمان و اطراف آنرا مورد تجسس قرار میدادند.

بمب گذاری در کاخ نخست وزیری (و نیز در ماکر حزب جمهوری اسلامی)، از نظر تکنیکی، بسیار دقیق و بی نقص و فوق العاده و استادانه و در یک کلمه، "یک کار بسیار تمیز" بود و در تاریخ بمب گذاری در جهان، شاید بتوان آنرا از نظر دقت در محاسبه و ظرافت تکنیکی، با پاره ای از عملیات "توپا ماروها" و ماجرای قتل نخست وزیر نظامی فرانکو، قابل مقایسه دانست. و در اینحال، می توان به ابعاد بلاهت مستتر در این

ایران و مطبوعات جهان

روزنامه "لوموند" در ۷ اوت ۸۱ (۶ مرداد ۶۰) از قول دفترکارخانه ای اتومبیل سازی "رنو" در پاریس می نویسد که:

"شرکت ((دولتی فرانسوی)) از روابط موجود بین این شرکت و جمهوری اسلامی، اظهار خرسندی می کند. گفته می شود کسبه ۷۰ درصد وسایل "رنو" که در تهران مونتاژ می گردد، از فرانسه فرستاده می شود و دولت ایران بلافاصله قیمت آنرا نقداً پرداخت می کند. این ماشین ها در ایران بسیار خوب به فروش میرود و مسئولان دفتر "رنو" در پاریس اضافه کرده اند که: "در آینده قادر خواهیم بود که بیشتر از اینها بفروشیم"

روزنامه "لیبراسیون" در ۷ اوت ۸۱ می نویسد:

"نماینده یکی از شرکتهای فرانسوی که بدست ۶ سال در ایران می زیست در چند ماه پیش به فرانسه بازگشت و اخیراً کتابی انتشار داده است تحت عنوان "ایران آخوندها". او ضمن مباحثه ای با کانال اول تلویزیون فرانسه گفته است: بعد از انقلاب، علی رغم بحرانها و مسائلی که در داخل کشور وجود داشت، فرانسویان در محیطی مساعد زندگی میکردند و توانستند به فعالیت های خود بطور عادی ادامه دهند. با توجه به جوی که بعد از انقلاب نسبت به فرانسویان وجود داشت تعسددادی از فرانسویان در ایران باقی ماندند تا از منافع موسسات فرانسوی و کشور دفاع کنند. و تعدادی از شرکتهای فرانسوی (بویژه شرکتهایی که در زمینه مواد غذایی فعالیت می کنند) در دوره بعد از انقلاب

سود سرشاری بدست آورده اند. بعد از انقلاب، احتیاج ایران به واردات بویژه در زمینه مواد غذایی بسیار بیشتر از قبل از انقلاب بود. بعنوان نمونه باید گفت که میزان صادرات فرانسه به جمهوری اسلامی در سال ۱۹۸۰ به سه میلیارد فرانک بالغ شد و در نتیجه، بصورت اولین کشور صادر کننده به ایران درآمد، در حالی که قبل از انقلاب، فرانسه مقام پنجم را داشت. در سال ۱۹۸۰ درآمد شرکتی که من نماینده آن بودم نسبت به قبل از انقلاب، بسیار افزایش یافت."

روزنامه لوماتن در ۷ اوت ۸۱ نوشت: "درست است که بلافاصله پس از سقوط حکومت شاه، حجم مبادلات تجاری ذو کشور به پائین ترین حد ممکن رسید، ولی در جریان سال گذشته (۱۹۸۰) بطور روزافزونی گسترش یافت بویژه در دو رشته مواد غذایی و دارویی. در سال ۱۹۸۰، مجموع صادرات فرانسه به ایران به سه میلیارد فرانک رسید یعنی در مقام مقایسه با ۱۹۷۹، در حدود ۹۰ درصد افزایش یافت. خسارات بخشی از قراردادهای ایران و فرانسه که پس از انقلاب توسط دولت ایران لغو شده بود، توسط ایران جبران شد."

سرژ ژولی، مدیر روزنامه لیبراسیون مصاحبه مفصلی با بنی صدر بختمل آورد که در شماره ۶ اوت ۸۱ روزنامه بجا رسید، در زیر چند عبارت از آن مصاحبه را نقل می کنیم:

"طبق گزارش داخلی وزارت کشور، در سرتاسر کشور تنها دو میلیون نفر در انتخابات شرکت کردند. این مسئله اهمیت زیادی دارد؛ مردم از خمینی پیروی نکردند،

بخش عمده فکرمی کردم که شکست خمینی این چنین بزرگ باشد. چندین بار "مجاهدین" از من خواستند که انتخابات را تحریم کنم. اما من مردد بودم و تنها در آخرین روز تصمیم به تحریم گرفتم و اعلامیه ام را رادیو مجاهدین پخش شد."

"مشاورانم وهمینطور مجاهدین بمن گوشزد کردند که: سرنوشت شما اینست که زنده بمانید. مردم با تحریم گسترده انتخابات ریاست جمهوری نشان دادند که به شما وفا دار مانده اند. ایران بشما نیاز دارد!)"

در پاسخ به این سؤال که چه چیز سبب شد تا به مقاومت فعال نظامی علیه خمینی بپردازید، پاسخ داد:

"در آغاز خیال داشتم که سیاوش ایران جدید بشویم ((پس از شرح داستان سیاوش اضافه می کند:)) در اینجا بود که زخم شوریید و گفت: چرا بجای سیاوش، رستم نباشی، همسر هرگز به خمینی اعتماد نکرد حتی قبل از اینکه خمینی به تهران برسد. گفتم: او آدم صادق و راستگویی نیست"

بنی صدر در ۷ اوت ۸۱ نامه ای در پاسخ به مصاحبه بختیار که (در لوموند ۳۱ ژوئیه چاپ شده بود) او را متهم به شرکت در تمام جنایات رژیم خمینی دانسته بود، می نوشت که اینها اتهامات را رد کند. "دفاعیات" بی سروتیه بنی صدر، که هیچ چیز را اثبات نمی کند، در اینجا مورد نظر ما نیست. فباعتبار زیر در آن نامه از همه جالبتر است:

"من هنوز بزاین عقیده ام که استقلال ایران جز در محدوده ای اسلام امکان پذیر نیست"

روزنامه لوماتن در ۸ اوت ۸۱، عکسی از هادی غفاری، فالانژ معروف ایرانی چاپ کرده است. غفاری عکسی از روحانیونی را در دست دارد که

باید " پاکسازی " شوند. روزنامه لوماتن در مورد شرکت غفاری در مراسم تشییع جنازه دوهرتی (آخرین

تربانی اعتماد غذا در ایرلند) و سفرهای مرموز او در فرانسه، انگلستان و ایرلند، نتیجه می گیرد که این " ملای جوان " در صدد است که شبکه های تروریستی در اروپا علیه مخالفان رژیم در خارج بوجود آورد.

روزنامه لوماتن در همین شماره می نویسد: حدود سی هزار پاسدار (بدون محاسبه پاسدارانی که در جبهه های جنگ هستند) علی رغم واحدهای جدیدی که در شهرهای بیش از ۵ هزار نفر ایجاد شده و واحدهای هزار نفری که در شهرهای بزرگ وجود دارد، قادر نیستند از عهده مخالفین رژیم برآیند. ... روزنامه " آزادگان " پیشنهاد کرده است که برای خنثی کردن تلاشهای مخالفین باید محافظان شخصی و حرفه ای برای رهبران انتخاب کرد تا ((مانند پاسداران)) با شلیک اولین گلوله فرار نکنند.

مسموم رجوی، مصاحبه ای با خبرنگار تلویزیون آلمان غربی انجام میدهد (که ترجمه فارسی آن در " نشریه شماره یک انجمن دانشجویان مسلمان فرانسه چاپ شده است) رجوی در پایان مصاحبه پناهی برای مردم آلمان می فرستد:

" رژیم خمینی هم مانند رژیم شاه که به خشونت و وحشیگری عادت دارد ما را سرور نیست، انارشیست و مارکسیست اسلامی خطاب می کند و با جاسوس این یا آن ابر قدرت می نامد ... خواهش من اینست که افکار عمومی مردم آلمان این چیزها را بساز نکند. ما تروریست نیستیم، ما خواستار استقلال کشورمان هستیم ... و در عین حال

با همزیستی سلامت آمیز با تمام دولتها و ملتها موافقت داریم " (تاکید از ماست)

بهنگام خروج اتباع فرانسوی از ایران، بیگ هوایمای افرانس به ایران آمد. قبل از سوار شدن فرانسویان، اسدالله لاجوردی، دادستان زندان اوین بقول روزنامه لوماتن (۷ اوت ۸۲) بهایبتکار شخصی " اش خود را به فرودگاه رساند و از حرکت هوایما جلوگیری کرد و " این عمل مورد اعتراض مقامات جمهوری اسلامی قرار گرفت " و بدینگونه، سفر اولین گروه فرانسویان ۵ روز به تاخیر افتاد.

یکی از فرانسویان، که با اولین دسته از ایران خارج شده، در هوایما به خبرنگار " لوماتن " که در فرانکفورت سوار همسان هوایما شده بود، گفت:

" آنچه در ایران میگردد، جدالی است بین خود ایرانیان ... وقتی که چند هفته پیش در بمب گذاری ۷۴ تن از رهبران اسلامی کشته شدند، کارگران کارخانه ای من خود را خوشحال و سیکال احساس میکردند. همه چیز دارد عوض می شود: در تهران دوباره دخترها شلوار جین می پوشند و خود را آرایش می کنند، کارگرانی که ریش گذاشته بودند تا مذهبی جلوه گر شوند، ریش های

خود را دوباره زده اند. (لوماتن، ۱۱ اوت ۸۱)

اریک رولو، فرستاده مخصوص روزنامه لوماتن به تهران، پس از بازگشت خود به پاریس، سلسله مقالاتی تحت عنوان " انقلاب و ضد انقلاب " از تاریخ ۲۲ ژوئیه ۸۱ (۳۱ تیر ۶۰) به بعد در شماره انتشار داده است. آنچه در زیر می آید چکیده ای است از اولین مقاله این سلسله مقالات، نویسنده پس از اشاره به وضع اقتصاد در حال پاشیدگی رژیم، کمبود و جیره بندی مواد غذایی و بنزینی می نویسد:

" این محدودیت و کمبود برای کسانی که بتوانند قیمت آنها را پرداخت کنند، وجود ندارد. " و اضافه می کند که:

" سیگارهای آمریکایی با باندول عراقی در بازار سیاه بفروش میرسد و با اینکسه جمهوری اسلامی با کشورهای اردن، عربستان و مراکش بعطت " حمایت از عراق متجاوز " قطع رابطه کرده است. " بطور بساوار نکردنی، روابط سیاسی ایران و عراق هنوز قطع نشده است بدین علت که ایران و عراق رسماً بهم اعلام جنگ نداده اند. " نویسنده در باره جنگ ایران و عراق می نویسد:

" این جنگ نه گسترش یافته و نه عملیات چشم گیری صورت گرفته است. از منحنی تغییرات بسیار ناچیز که بگذریم، از نه ماه پیش به اینطرف، جبهه ها وضع ثابتی داشته اند و علیرقم زیربومهایی که در مدت ده ماه جنگ بچشم خورده، تعادل نیروها حفظ شده است. عراق همچنان در هزار کیلومتر مرز بین دو کشور، نواری به عرض ۵ تا ۳۰ کیلومتر از خاک ایران را در اختیار دارد. در خرمشهر و آبادان - شهر اخیراز سه طرف در محاصره است - شهرهای کوچک جریان دارد بی آنکه تغییری در مواضع طرفین بوجود آید. قصر شیرین که جدا به بخداد از آن می گذرد، از طرف عراقی ها بصورت دژ مستحکم و تسخیر ناپذیری درآمد است که ایرانیها در یک آینه قابسل پیش بینی، قادر به باز پس گرفتن آن بنظر نمیرسند. "

فرستاده مخصوص لوماتن در ایران می نویسد: " قدر مسلم نیروهای ایرانی میتوانند در مقابل اشغالگران مقاومت کنند ولی قادر نیستند که آنها را از خاک جمهوری اسلامی بیرون برانند. "

اریک رولو، پس از اشاره به جنگ در کردستان و مقاومت بیش از پیش گسترده کردها، اضافه می کند که " در سیستان و بلوچستان نیز وضع بحرانی و تهدید آمیز است. پس از کشته شدن ۳۳ نفر از نیروهای دولتی در ماه گذشته، تعداد چریکهای ((سلطنت طلب)) بلوچ در حال حاضر هزار نفر است و مقامات جمهوری اسلامی پیش بینی می کنند که تعداد آنها تا پایان سال جاری به هفت هزار

اخبار

اند. طبق مقررات فرمایشی ، افرادی که از ساعت ۸/۳۰ شب بیدار در خیابانها دیده شوند، دستگیر و به مقر سپاه پاسداران برده میشوند ، و در آنجا مورد بازجویی قرار می گیرند. بهانه‌ی این کار نیز " پیدا کردن نشریه و خرابکاری " قلمداد میشود. غالب اینجاست که مقر پاسداران سرمایه در S. S. (اس . اس) است که الحق نامیست مناسب حال فاشیستهای مستقر در این محل . بالاخره از حق نباید گذشت که این جنایتکاران چیسوزی از اسلاف هیتلری خود کم ندارند و بلکه به همان درجه وحشی و کثیف هستند و به مانند آنان نیز دست خود را تا مرفق در خون مردم آلوده ساخته اند.

■ شب ۲۲ مرداد ماه ، هنگامیکه تعدادی از کارگران پیمانکار به اضافه کاری مشغول بودند ، پاسداران سرمایه خواستار نام و مشخصات کامل آنها میشوند. بعضی از کارگران از دادن مشخصات ظفره میروند و حتی یکی از ایشان اعتراض کرده و خواستار توضیح راجع به علت هجوم آسانهای این جندان می گردد. ششولبندها پاسدار نیز کوه همواره درصدد خاموش کردن هر صدای اعتراض هستند، او را دستگیر می کنند و پس از مراجعه به کارفرما و گرفتن لیست اسامی که در اثر عدم همکاری کارگران موفق به تهیه آن نشده بودند ، کارگر مذکور را آزاد میسازند، ولی او دیگر حاضر به ادامه کار در پس سرچشمه نشده و به تهران منتقل می گردد.

دیگر دست پاسداران سرمایه که در طی دو سال و نیم گذشته بارها کارگران بیکار ، اعتصابی و متحصن را به گلوله بسته اند ، زو شده است. کارگران میهن ما بی بهانه با هیئت جنایتکاران این حامیان سرمایه و ارگان سرکوب دولتی سرمایه داری پی برده اند و چه خوب با آنها رفتار می کنند. و این هنوز در حالست که اسلحه و سر نیزه در دست پاسداران سرمایه است. وای به روزی که معادله برعکس شود و کارگران مسلح شوند.

■ چندی قبل نگهبان یکی از شوکت ها به "جرم" پوشیدن شلوار کردی دستگیر شده است و از وی تعهد گرفته اند که دیگر لباس محلی خود را نپوشد.

بیچاره پاسداران سرمایه که حتی از شلوار کردی وحشت دارند ، بهر حال ، پس از آنهمه جنایت که آنها در حق خلقهای فهردان ایران و به ویژه خلق کرد مرتکب شده اند ، باید هم از هر چه نشان از خلق کرد دارد بترسند. کابوس انتقام و محازات برای جنایات کثیفشان ، لحظه ای این پاسداران زبون و عاجز را تنها نمی گذارد.

■ خانه های کاراوانی که مخصوص سکونت افسراد مجرد است ، هر چند شب بیکبار مورد یورش پاسداران سرمایه واقع میشود. در آخرین یورش ، ۴ نفر به قتل نامعلوم دستگیر شده اند.

ایران و ...
نظر خواهد رسید". خبرنگار لوموند، پس از بررسی مسئله خرید سلاحهای جنگی توسط جمهوری اسلامی از قاچاقچیان بین المللی و " رو دست خوردن " های آن ، می نویسد:

رژیم گذشته ایران از نظر میزان ملاحضات و تجهیزات نظامی به عراق برتری مطلق نداشت ولی در حال حاضر تعداد هواپیما های ایران نصف تعداد هواپیما های عراق و تعداد تانکهای آن قریب یک پنجم تانکهای عراقی است. و از این نظر است که حملات هوایی و زمینی رژیم جمهوری اسلامی فروکش کرده است و جنگ را اکنون نه نیروهای نظامی بلکه عمدتاً نیروهای غیر منظم نظیر پاسداران، لنگلنگان، دنبال میکنند."

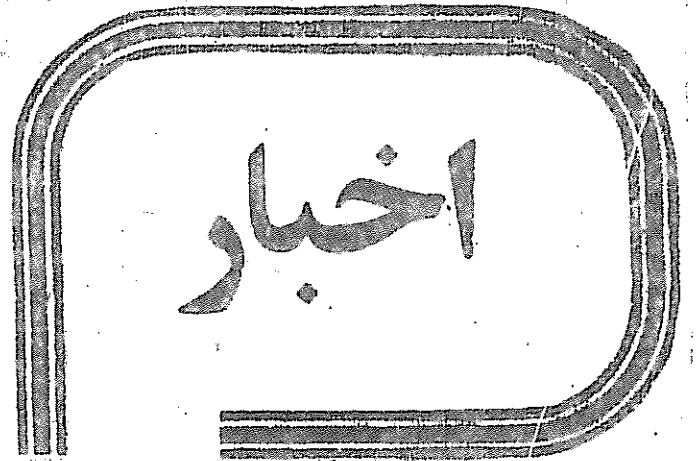
و نتیجه می گیرد:
" اگر قبول کنیم که پول عصب جنگ است ، در اینحال شکست جمهوری اسلامی اجتناب ناپذیر خواهد بود."

در همین زمینه پس از بررسی و مقایسه وضع اقتصادی و ذخایر ارزی دو کشور ، می نویسد:
" ذخایر ایران در ماه ژانویه ((دیماه ۵۹، پس از آزاد کردن گروگانها)) ، یا معاصیه سه میلیارد دلاری کسه از آزادی گروگانها بدست آورده ، در حدود ۴ میلیارد دلار بوده است در حالی که ذخایر ارزی عراق در حال حاضر بین ۲۰ تا ۲۵ میلیارد دلار می باشد."

مفسر لوموند پس از ارائه دلایل مربوط به اینکه در حال حاضر جمهوری اسلامی قادر به فروش نفت بیش از میزان کنونی و در نتیجه کسب درآمد بیشتر برای جبران هزینه های جاری خود نخواهد بود مگر اینکه قیمت نفت خود را ب میزان قابل توجهی پائین بیاورد، تا بلوی تیره ای از وضع اقتصادی جمهوری اسلامی بدست میدهد:

" مسئله درآمد برای جمهوری خمینی ، مسئله مرگ و زندگی است. نه فقط برای تامین هزینه های جنگی بلکه بویژه برای تضمین ادامه حیات رژیم و یا نجسات از ورشکستگی اقتصادی. صنایع بعد از انقلاب کمتر از ۴۰ درصد ظرفیت خود کار می کنند. کشاورزی ورشکسته است. رشد در آمدخالص ملی پس از انقلاب بیش از سی درصد کاهش یافته است. بدون در نظر گرفتن یک یا دو میلیون آواره جنگی ، تعداد بیکاران بنا به ارزیابی های متفاوت ، بین ۲/۵ تا ۴ میلیون نفر است. نرخ رسمی تورم ۳۰ درصد است ولی قیمت برخی از مواد اساسی در ظرف چند ماه ، دو یا سه برابر شده است. نا رضایتی اجتماعی بطور خطرناکی در حال گسترش است. بنا براین میتوان نتیجه گرفت که " وضع عادی " در تهران چیزی جز صورت ظاهری از یک واقعیت پیچیده نیست."

مرگ بر امپریالیسم جهانی به سرکردگی امپریالیسم امریکا

اخبار

اجازه می‌نوشیدن آب زیاد ، به علت بیماری، رانیر نمی‌باید. پس از مدتی ، از آنجا نیکه این شخص در شرایط جسمانی و رو به مرگ قرار داشته ، وی را آزاد می‌کنند ، ولی شرایط او به قسدری وخیم شده بود که وی حتی قادر به صحبت نبوده و فقط از اطرافیان میخواهد که به همسرش بگویند فرار کند ، و بعد از ۲ ، ۳ روز خود فوت می‌کند. اینهم از " واقعیت " همکاری والدین بسا جلادان رژیم ؛ در شرایطیکه والدین مبارزین حتی تحت بدترین شرایط وزیر شکنجه روحی و جسمی نیز حاضر به لو دادن فرزندان انقلابی نیستند تا به جائیکه مرگ را بر تنگ ترجیح می‌دهند ، دستگا‌های تبلیغاتی رژیم ، که در حریفی دروغگویی دست‌گوبلز وزیر تبلیغات هیتلر را از پشت‌پشته‌اند ، فرد مشکوکی بنام طریق الاسلام را به عرض‌اعلا می‌رسانند ، نمایش تلویزیونی بسا شرکت‌ها اجرا می‌کنند ، او را به ملاقات خمینی می‌برند ، تلگرام پشت‌تلگرام ارسال می‌دارند ، تا ثابت‌کنند که مادری پیدا شده که حاضر است فرزند خود را لو بدهد و بدست‌جلادان مسرگ بسارده ؛ جل الخالق ! واقعا که باید کوشش‌های فراوانی به خرج دهند زیرا معدود کسانی هستند که چنین امری را باور می‌کنند.

تهران

اخیرا پاسداران سرمایه و شلولینده‌هایی کمیته‌چی که مغز ساواکی‌های " توبه کس‌کرده " برایشان به کار افتاده است ، شیوه‌ی جدیدی را برای جستجوی خانه‌های " نیمه مشکوک " به کار می‌برند. این شیوه که در چند محله تاکنون بکار رفته است عبارتست از اینکه ابتدا منازل یک محله را کنترل می‌کنند. سپس یک شب به یکی از منازل مورد نظر مراجعه کرده و می‌گویند ما یک نفر مسترا دستگیر کرده‌ایم ، شما هم دهان وی را بوکنید و ما را مطمئن سازید. پس از اینکه کسی که در را باز کرده ، دهان شخص داخل ماشین را بو می‌کند و راجع به مشروب خوردن وی نظر می‌دهد، کمیته‌چی‌ها تشکر کرده و می‌روند. ولی پس از آن ، عکس‌العمل اهالی منزل را در نظر می‌گیرند تا ببینند چراغ روشن میماند یا فرضا چیزی از منزل خارج میشود. در بعضی موارد که چراغ خانه مدتی پس از مراجعت کمیته روشن مانده است ، شلولینده‌ها به خانه یورش برده و به جستجوی آن پرداخته‌اند ، با این استدلال که حتما افراد خانه مشغول پاکسازی خانه و مخفی کردن مدارک بوده‌اند.

مس سرچشمه

با تشدید جو خفقان در شهرهای مختلف و هجوم شدیدتر پاسداران سرمایه به شئون مختلف زندگی مردم ، دؤخیمان رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی در مجتمع مس سرچشمه قدمی فراتر گذاشته و از اواخر مرداد ماه حکومت نظامی غیر رسمی برقرار کرده -

آمل

در شهر آمل ، علاوه بر دادگاه و شهربانی ، در حدود ۱۰۰۰ نفر در کمیته‌ی شهر زندانی هستند. زندانیان سیاسی فقط غذاهایی را که خانواده‌ها - یشان می‌آورند ، می‌خورند و غذا‌های کمیته را مصرف نمی‌کنند.

پس از اعدام رحمت‌الله فلاح در آمل که سه گلوله به وی اصابت کرده بود ، پاسداران سرمایه در هنگام تحویل جسد ، ۳ هزار تومان از پدر وی گرفتند.

دؤخیمان خونخوار از والدین لاله آبادی ، از ساکنین قریه‌ی بیوران ، نیز مبلغ ۴ هزار تومان بابت " پول تیر " برای تحویل جسد وی گرفتند.

بافت کرمان

پاسداران شخصی بنام سالاری از اهالی ده بنگان (نزدیک بزنجان بافت) را دستگیر و سپس تیرباران کرده‌اند. رژیم جمهوری اسلامی حتی از اعلام نام وی خودداری کرده است.

همچنین پاسداران سرمایه‌ی بافت شخصی بنام اسلامی را دستگیر و پس از تیرباران برای تحویل جسد وی خواهان ۵۰ هزار تومان پول (!!) شده‌اند. برادر شخص مذکور در حال حاضر فراریست.

تزدان جنایتکار در هیچ موقعیتی از داد و ستد و تیر کردن جیب‌خود غافل نیستند. این دؤخیمان با کمال بیشرمی در مقابل تیرباران پرزندان زحمتکش مردم ما نیاز شمت‌طلب می‌کنند. ۵۰ هزار تومان پول تیر ؟! گویا درصدد تامین بودجه‌ی خرید مجدد سلاح از اسرائیل هستند!

اخیرا پاسداران سرمایه پدر یکی از هواداران مجاهدین را دستگیر کردند تا با بازجویی او محل اختفای فرزندان را پیدا کنند. دؤخیمان این پدر را تا مدتی تحت فشار شدید قرار می‌دهند و حتی اداروی مورد احتیاج او را به وی نمی‌دهند. او

سرنگون باد رژیم اسلامی